

Düş Yağmuru

– Ahmet Yüksel · 29 Eylül 2015

Ne yapıyorum, ben yine.
Küllenmiş bir hayalin ateşini deşiyorum.
Düş yağmurları içinde.
Pişmanlığım üzerine hayallerden bir dünya kurmaya çalışıyorum.
Rahatlık batmış gibi, oturduğum yerimde.
Kaybettiğim, mutluluğu
Bulacakmışım gibi, hiç olmayacak düşler kuruyorum
Yeni bir gelecek için kendime.

Sıfırdan başlıyorum.
Yele, sele, rüzgâra savurduğum gençliğime.
Silip atıyorum, hayatımdaki bu güne kadar kazanılmış her neyim varsa.
Sonra!
İçinde mutluluğun olduğu
Kaybettiğim ve hala hasreti ile yanıp tutuştuğum
Yeni bir dünyanın yaşamını, kurmaya çalışıyorum kendime.

Gözlerimin önünde, yapmak istediklerim.
Birer, birer koyuyorum.
Ellerimle, bir zamanlar koyamadığım taşları, taş, taş üstüne.
Ve sonuçta
Uzatıyorum ayaklarımı bakıyorum şöyle bir keyfime.
Mutluluk, keyf içinde.

Kulaklarımda, kuş sesleri
Öbür tarafta!
Derelerden gürül, gürül akan, sularının sesleri
Dalları salkım saçak, bir ceviz ağacının ağır serin gölgesinde
Beni mutluluktan mutluluğa koşturuyor, hayal edip durduğum düşlerim.
Bu saaten sonra, bunların bana ne faydası varsa.
Bana, neye gerekse...

Oysa ben,
Gelmişim, ömrümün sonuna

Olan olmuş, biten bitmiş, karışmışım çoktan çoluk çocuğa .
Ve' de, torunlara..
Düş' de, hayal' de, hepsi boşuna.

Amma, olmuyor işte...
İnsanoğlu istese'de, istemese'de, dönüp bakıyor yine'de arkasına.
Yıllardır yürüdüğü, yolun sonu görünmüşse de...

25 Eylül 2015
Ahmet Yüksel Şanlıer